

Pejlinger

ESSAY / ARBEJDE / AFSNIT 4 / Af MIKAEL LYNNERUP / SEPTEMBER 2021

INDVANDRING

Europa er en af verdens rigeste og mest sikre regioner, og millioner af mennesker fra fattige og krigshærgede egne af verden er villige til at gå gennem ild og vand for at komme til at leve her. Samtidig søger millioner af mennesker fra det østlige Europa mod vest.

Indvandringen til det vestlige Europa har medført en kulturrevolution i mange bysamfund, og resultatet er blevet en dyb kulturel og politisk konflikt i Europa, som det er vanskeligt at se enden på.

VED EU's ØSTLIGE GRÆNSE ligger den polske by Lublin. Byen er på størrelse med Århus, og med en køretur som fra København til Paris kan man komme fra Lublin til Donetsk i det østlige Ukraine. På vejen kan man besøge Ukraines hovedstad Kiev, og længere mod øst kommer man til provinsbyen Poltava, hvor der i begyndelsen af 1700-tallet blev udkæmpet nogle afgørende slag i den Store Nordiske Krig.

Øst for Poltava kører man gradvist ind i et krigshærget område, og når man når frem til Donetsk befinder man sig i centrum af en borgerkrig, der siden 2014 har kostet over 13.000 mennesker livet. Tusinder er blevet drevet på flugt, og i 2021 befandt to millioner mennesker sig stadig i denne ulmende krigszone, der Ifølge FN er et af de områder i verden, hvor der er lagt flest landminer.

Civile, der bevæger sig uden for deres hjem for at gå i skole, handle ind eller gå på arbejde, er i konstant livsfare. Siden 2014 er over 1.200 civile blevet dræbt eller lemlæstet af miner. [1]

Borgerkrigen i det østlige Ukraine har medført en strøm af flygtninge.

En stor del af den lokale befolkning har russisk baggrund, og flygtninge fra denne befolkningsgruppe er især søgt ind over grænsen til Rusland.

Flygtninge fra den øvrige befolkning er søgt mod Ukraines vestlige provinser, og det har medvirket til en øget indvandring fra Ukraine til Polen og andre EU-lande.

Siden borgerkrigen startede i 2014 er over 2 millioner ukrainere rejst til et EU-land.

I Polen arbejder der nu omkring en million ukrainere, og i Italien har mange ukrainske kvinder fået arbejde inden for ældreforsorg og hushjælp. [2]

Ved udgangen af 2020 udgjorde ukrainere den største gruppe af økonomiske migranter inden for EU.

Ukrainere opnår sjældent status som flygtninge, fordi et af kriterierne for flygtningestatus er, at en flygtning ikke kan opholde sig sikkert i sit hjemland.

Da det vestlige Ukraine ikke er omfattet af kamphandlinger, har ukrainere i princippet mulighed for at opholde sig sikkert i deres hjemland, og de kan derfor ikke opnå flygtningestatus.

I stedet har de nationale myndigheder i Polen, Tjekkiet, Italien og flere andre EU-lande valgt at give ukrainere et arbejdsvisum, så de kan opholde sig og arbejde lovligt i landet.

Et arbejdsvisum er som regel tidsbegrænset til 6 måneder, men hvor mange, der bliver i EU efter udløbet af deres arbejdsvisum, ved man af gode grunde ikke.

De der vælger at blive, slutter sig til en voksende befolkningsgruppe i EU, der lever på kanterne af samfundet. [3]

Siden 2010 er der sket en stigning i antallet af indvandrere i EU, der hverken har visum eller asyl.

Disse papirløse indvandrere frister en usikker tilværelse på bunden af arbejdsmarkedet, men de udgør samtidig en vigtig del af arbejdsstyrken, fordi de påtager sig arbejde, som det ellers kan være vanskeligt at få udført.

Ingen ved med sikkerhed, hvor stor denne befolkningsgruppe er, men EU-myndigheder og forskellige forskningsgrupper vurderer, at der i 2020 findes mellem 4 og 5 millioner papirløse indvandrere i EU. [4]

Det er ikke så mange set i forhold til EU's samlede befolkning, men det er næsten det dobbelte af den aktive danske arbejdsstyrke.

Ukrainere og andre europæere fra lande udenfor EU udgør omkring en fjerdedel af de papirløse indvandrere, og de resterende fordeler sig på indvandrere fra Asien, Mellemøsten/Nordafrika og Afrika syd for Sahara. En mindre gruppe stammer fra Latinamerika.

Halvdelen af de papirløse indvandrere opholder sig i Tyskland, Frankrig og Italien, hvor der i forvejen er veletablerede grupper af indvandrere med opholdstilladelse og med samme etniske baggrund.

De etablerede indvandermiljøer hjælper med at skaffe de papirløse adgang til arbejdsmarkedet, og de indvandrere, der har papirerne i orden, og som har opholds- og arbejdstilladelse i EU, spiller på den måde en vigtig rolle for integrationen.

SIDEN ÅR 2000 er antallet af EU-godkendte indvandrere steget med 60 pct., og de udgjorde i 2017 i alt omkring 37 millioner mennesker. [5]

Når de papirløse indvandrere regnes med, udgør indvandringen fra lande uden for EU nu over 40 millioner personer, hvoraf lidt over halvdelen er mænd.

Indvandringen til EU er især sket til EU's vestlige lande, hvor indvandringen har medført en betydelig stigning i udbuddet af arbejdskraft.

Foruden hovedparten af de 40 millioner indvandrere fra lande uden for EU, så har de vestlige EU-lande siden år 2000 tiltrukket omkring 20 millioner mennesker fra EU's østlige og sydlige medlemslande. [6]

Denne indvandring har sat sit præg på arbejdsmarkedet i de vestlige EU-lande, og væksten i udbuddet af arbejdskraft har medvirket til at presse lønningerne, især i den nederste del af arbejdsmarkedet.

Skærpelsen af konkurrencen om arbejdspladser er sket sideløbende med, at millioner af arbejdspladser i de samme lande er blevet udflyttet til lavtlønslande.

Bundlinjen er, at mange millioner borgere i de vestlige EU-lande både har mistet deres job, og samtidig er blevet hvirvlet ind i en kulturrevolution, der har vendt op og ned på den etniske sammensætning af befolkningen i mange bysamfund.

Set under ét har de økonomiske, kulturelle og politiske konsekvenser af indvandringen til de vestlige EU-lande siden år 2000 været dramatiske, og udviklingen har udfordret sammenhængskraften inden for EU.

Storbritanniens udtræden af EU var en direkte konsekvens af, hvad mange briter oplevede som en helt ukontrolleret indvandring af flere millioner mennesker over en forholdsvis kort årrække fra år 2000 og frem til Brexit-afstemningen i 2016.

Tiden vil vise, om Brexit vil føre til en væsentlig opbremsning i indvandringen, men den afgørende drivkraft bag den politiske bevægelse for at trække Storbritannien ud af EU var at få sat en stopper for indvandringen. [7]

I næsten alle EU-lande findes der et tilsvarende bredt funderet krav om at få sat en stopper for fortsat indvandring fra lande uden for EU, og det har ført til et næsten totalt stop for økonomisk motiveret indvandring til EU.

Indvandringen til EU består derfor nu næsten udelukkende af personer, som EU-landene er forpligtet til at lukke ind i henhold til internationale konventioner, det vil sige flygtninge i FN's forstand samt personer, der kan familiesammenføres med en EU-bosat indvandrer. [8]

EU's FORSØG PÅ at stoppe eller i det mindste bremse indvandringen er sket samtidig med at antallet af mennesker, der søger mod Europa, har været stigende.

Flere mennesker end nogensinde før i historien er brudt op fra deres hjemegn, og søger nu mod områder af verden, der opfattes som sikre og velstående. [9]

Presset mod EU's ydre grænser afspejler de seneste tyve års dramatiske befolkningstilvækst på globalt plan. Antallet af migranter er samtidig steget forholdsmæssigt mere end det generelle befolkningstal, og stigningen fortsætter.

I EU skelner myndighederne mellem økonomiske migranter og flygtninge, og det er kun flygtninge, der bliver lukket ind. Men blandt de mennesker, der

forsøger at komme til EU, er linjerne mellem økonomisk migration og flugt flydende.

I næsten alle tilfælde er det med livet som indsats, når unge mennesker forlader deres hjemegn i Nigeria, Somalia, Irak, Afghanistan eller andre af verdens brændpunkter, hvor det ofte er livsfarligt at opholde sig, og hvor de økonomiske fremtidsudsigter er dystre.

Langt de fleste, der bryder op, forbliver i den samme region, og forsøger at finde nye muligheder i de umiddelbare nabolande, på samme måde som når ukrainere søger mod Polen eller Tjekkiet.

Men en mindre del af de mennesker, der bryder op fra deres hjemegn, forsøger at komme til EU, og det gælder blandt andet for mange unge kvinder og mænd fra afrikanske lande syd for Sahara.

Store områder af denne region er hærget af blodige borgerkrige, der hvert år koster tusinder af civile livet.

De mennesker, der bliver drevet på flugt fra krigshandlinger, har sjældent mentalt og økonomisk overskud til at søge mod EU, og man kan sige, at udvandringen fra denne del af Afrika med kurs mod EU især udgøres af de stærkeste af de svageste.

I mange tilfælde vil en familie satse en stor del af familiens samlede økonomiske ressourcer på, at blot én af familiens børn kan gøre forsøget på at nå til et EU-land, vel vidende, at forsøget meget vel kan koste datteren eller sønnen livet.

Rejsen mod EU organiseres af et vidtforgrenet netværk af menneskesmuglere, der sørger for transport i private biler gennem områder med borgerkrig, gennem Saharas livsfarlige ørken og om alt går vel, frem til Libyen og andre områder i Nordafrika, hvorfra der organiseres sejlads i småbåde med kurs mod Spanien eller Italien.

Hvert år dør tusindvis af unge mennesker på rejsen gennem Sahara frem mod kysten i Nordafrika, og endnu flere forsvinder i tvangsarbejde i Libyens kaotiske økonomi. Mange af dem, som det lykkes for at få plads i en båd, der sætter fra land i Libyen med kurs mod Italien, drukner under vejs, når bådene kæntrer på åbent hav. [10]

For dem, der endelig når frem til Italien eller Spanien, er der kun én mulighed for at opnå formel adgang til EU, og det er at søge om asyl.

Behandlingen af asylansøgninger tager for evigt, og efter nogle måneder i en lejr forsvinder mange af de unge asylansøgere ud i det blå og slutter sig til de millioner af papirløse indvandrere, der allerede findes i EU. [11]

Som papirløse frister de en kummerlig tilværelse, og de opnår kun lave lønninger i de jobs, som det lykkes for dem at få.

Men set i forhold til den situation, som de forlod, er de bedre stillet, og mange vil hver måned kunne sende flere penge hjem til familien, end de på nogen måde kunne have tjent ved at arbejde derhjemme.

Penge, der på denne måde bliver sendt hjem af migranter, udgør tilsammen et større beløb end statslig udviklingsbistand, og hjemsendte penge udgør for mange lande i Afrika et uundværligt bidrag til samfundsøkonomien. [12]

SIDEN 2015 HAR EU-landene iværksat en række initiativer, der skal bremse denne strøm af mennesker fra Afrika syd for Sahara og tilsvarende bevægelser fra Asien, Mellemøsten og Nordafrika. Samtidig er der iværksat humanitære programmer, der sigter mod at hjælpe de unge migranter, der er på vej mod Europa, til at vende om, inden de når hertil. [13]

På baggrund af disse forskellige initiativer er det lykkedes at begrænse antallet af unge mennesker, der når frem til et EU-land, hvor de kan søge om asyl.

I 2018 var det samlede antal blevet reduceret til 150.000 personer, eller næsten 25 pct. mindre end året før.

Samtidig viser nogle af de humanitære indsatser, at presset på at komme ind i EU ikke er aftaget.

Fra 2015 til 2018 har EU's fælles redningstjeneste i Middelhavet ifølge officielle EU-rapporter samlet 750.000 mennesker op fra kæntrede både på vej til Italien, Spanien eller Grækenland.

EU-landenes overordnede målsætning er at samarbejde med afrikanske og andre lande om at få potentielle migranter til at lade være med at gøre forsøg på at komme til EU.

Det sker blandt andet gennem informationskampagner, der skal overbevise de unge og deres familier om, at de ikke kan komme ind i EU. Samtidig har EU iværksat et samarbejde med lokale politimyndigheder om at få stoppet de omfattende netværk af menneskesmuglere.

De vigtigste – og mest kostbare – initiativer handler om at få myndighederne i Libyen, Marokko, Tyrkiet og andre grænselande til at forhindre migranter i at sætte fra land med kurs mod EU.

Det sker dels ved at yde målrettet udviklingsbistand til de befolkningsgrupper, der har flest potentielle migranter, og dels ved at betale for lejre i Nordafrika og Tyrkiet, hvor potentielle migranter kan bo, indtil de kan blive sendt hjem.

EU-landene har brugt flere milliarder euro på disse initiativer, alene i Afrika. [14]

Hele denne indsats er ikke kun uhyre kostbar for EU. Den har også betydelige politiske omkostninger, fordi EU-landene indgår aftaler med udemokratiske og politisk ustabile regimer, hvoraf Libyen kun er et af de værre eksempler.

I flere af de lande, som EU nu må samarbejde med i et forsøg på at bremse indvandringen, er der kun begrænsede muligheder for at føre kontrol med udbetalingerne fra EU, og en del af pengene vil med sikkerhed forsvinde i korruption.

Men lige nu har de politiske myndigheder i EU-landene næppe noget alternativ.

Uden en massiv indsats for at begrænse indvandringen vil især det vestlige EU's arbejdsmarked kunne komme til at opleve en så stor tilstrømning af indvandrere, at det ville kunne undergrave den politiske stabilitet, både i flere medlemslande og i EU-samarbejdet som helhed.

Men lige så politisk uundgåeligt som et indvandringsstop lige nu er på den korte bane, lige så udsigtsløst er det på længere sigt.

HELE VEJEN GENNEM menneskers historie har der været udvandring fra de egne af verden, hvor befolkningstallet stiger, hvor det er farligt at være, hvor fattigdom og manglende fremtidshåb gør hverdagen utålelig, og hvor man ikke kan se mulighed for, at ens børn kan vokse op i sikkerhed.

Omkring år 1900 udgjorde Europas befolkning 25 pct. af verdens befolkning. Krige, sult og fattigdom fik i perioden 1815 til 1930 over 50 millioner europæere til at emigrere til Amerika, hvor de ikke altid var særligt velkomne. Men de fandt en vej ind alligevel. [15]

I dag udgør EU's samlede befolkning omkring 500 millioner, eller ca. 8 pct. af den globale befolkning.

Afrika, derimod, har en befolkning, der siden år 1900 er flerdoblet, og som i dag er over dobbelt så stor som befolkningen i EU. I løbet af de kommende 25-30 år vil Afrikas befolkning igen blive fordoblet til at udgøre 2,5 milliarder mennesker, eller over fem gange så mange som EU's samlede befolkning. [16]

I den proces vil byen Lagos i Nigeria få lige så mange indbyggere, som Frankrig har i dag.

Uanset hvordan man vender og drejer det, så er det ikke muligt at tegne et realistisk scenarie, hvor indbyggerne i Afrika vil kunne opnå tilstrækkelig indkomst til at kunne brødføde sig selv inden for rammerne af de samfund, hvor de bor.

Flere hundrede millioner mennesker vil derfor søge bort fra deres hjemegn, og en del af disse mennesker vil søge mod EU. [17]

I nogle af de scenarier, der ligger til grund for politikudviklingen i EU, kan indvandringen til EU indenfor de næste 20-30 år komme til at udgøre over 50 millioner mennesker, og heri indgår indvandring fra Asien og Mellemøsten. [18]

De 50 millioner indvandrere er baseret på en forudsætning om, at indvandringen fortsætter på det nuværende niveau, der officielt betegnes som et stop for indvandring.

Denne forudsætning skal ses i forhold til, at udvandringen fra Afrika ifølge nogle fremskrivninger vil nå et niveau på over 500 hundrede millioner mennesker i de kommende 10-20 år.[19] Hertil kommer udvandring af yderligere flere hundrede millioner mennesker fra Asien og Mellemøsten. [20]

Presset på EU's grænser bliver derfor fremover langt større end i dag, og i modsætning til Japan og Australien, der ligger godt gemt langt ude i Stillehavet (europæerne opdagede først verdensdelen Australien engang i 1600-tallet), så har Europa en sydøstlig landegrænse på tusindvis af kilometer og en kystlinje mod Middelhavet og Atlanterhavet på andre tusinder af kilometer.

At bevogte disse grænser effektivt vil kræve en militarisering, der selv efter europæisk målestok vil være uden fortilfælde, og det vil derfor hverken være politisk eller økonomisk gennemførligt.

Så EU-grænserne vil ikke være hermetisk lukkede, og over de næste 20 år vil mennesker komme ind, både fra øst og fra syd, og de vil skulle tælles i millioner.

LØSNINGSMULIGHEDERNE FOR DENNE gordiske knude kan grupperes i to kategorier. [21]

1. EU-landene fortsætter som i dag med at gøre, hvad der står i deres magt for at stoppe for indvandringen, og fortsætter med at fastholde en stigende andel af de migranter, der kommer ind, i et legalt limbo som papirløse indvandrere.
2. EU-landene vælger at give mulighed for en betydelig indvandring, og udvikler programmer for integration af migranter, der åbner for formel adgang til EU's arbejdsmarked.

I Model 1 vil den lovlige indvandring til EU overvejende ske i form af FN-flygtninge samt af personer, der kan familiesammenføres.

Den lovlige indvandring vil på den måde blive domineret af de to grupper af indvandrere, som det erfaringsmæssigt er mest vanskeligt at integrere, og som i størst omfang har brug for offentlig bistand for at klare sig.

Den lovlige indvandring vil imidlertid kun udgøre en del af den faktiske indvandring, og en del af de migranter, der vil komme til EU under Model 1, vil være papirløse indvandrere, der finder en vej ind, og som derefter er henvist til at leve på kanterne af loven.

Hvor mange, der kommer ind i EU på denne måde, er det af gode grunde vanskeligt at forudse, men det kan være mange millioner over de næste 10-15 år.

De fleste papirløse indvandrere vil finde løst arbejde inden for hotel- og restaurationsbranchen, inden for rengøring og hushjælp, i landbruget samt i bygge- og anlægssektoren.

Inden for disse områder af arbejdsmarkedet vil deres tilstedeværelse medvirke til at presse de generelle løn- og arbejdsforhold og til at øge udbredelsen af sort arbejde.

Herudover kan mange papirløse indvandrere forventes at blive inddraget i kriminalitet, undergrundsøkonomi og prostitution.

For at kunne håndtere denne situation, vil EU-landene skulle mande kraftigt op inden for politiet og sikkerhedstjenesterne.

Dele af samfundet vil på den måde gradvist blive militariseret, og statslig digital overvågning vil blive intensiveret.

Vanskelighederne ved at nå frem til EU som papirløs migrant vil gøre menneskesmugling mere lukrativt men også mere farligt, og det vil øge militariseringen af den ydre grænsebevogtning.

Omfanget af den kriminelle økonomi vil under disse vilkår kunne blive så omfattende, at både politiet, domstolene og administrative myndigheder kan blive infiltreret.

Allerede i dag kan vi se konturerne af denne udvikling.

Da belgisk politi kl. 05:00 på en kold og mørk morgen i marts 2021 iværksatte en koordineret aktion mod et stort kriminelt netværk, blev der blandt andet anholdt over 50 personer, der omfattede medlemmer af politiet, ansatte i retsvæsenet, ansatte i den kommunale forvaltning samt ansatte i hospitalssektoren.

Det kriminelle netværk, der var mål for aktionen, er en del af en international narko-organisation med base i Colombia, der ifølge det belgiske politi omsætter for flere milliarder euro om året i EU. Aktionen kunne gennemføres efter, at det lykkedes for politiet at bryde krypteringen på en app, som medlemmer af netværket har haft fuld tillid til, og som derfor er blevet brugt til detaljeret kommunikation om netværkets aktiviteter. [22]

I Spanien slog politiet nogle måneder tidligere til mod to lignende kriminelle organisationer, og under aktionerne blev der blandt andet beslaglagt to store

ubåde, der var blevet anvendt til at fragte kokain og heroin til Storbritannien. [23]

I Frankrig er gadehandel med narko en af de hurtigst voksende grene af den franske økonomi. Ifølge Jérôme Fourquet, der er chef for den franske tænketank, l'IFOP, er der på få år blevet oprettet over 200.000 nye arbejdspladser inden for denne sektor, der dermed er den mest jobskabende branche i Frankrig for unge arbejdsløse. [24]

Italien er i de seneste år blevet hjemsted for tusinder af helt unge piger fra Nigeria, der bortføres eller lokkes bort fra deres familier, og som derefter smugles til Italien, hvor de tvinges ud i prostitution. Alene i 2016 er mindst 11.000 piger fra den fattige Edo-provins i Nigeria ifølge International Organisation for Migration i Geneve på den måde blevet bragt til Italien. Mange sendes derfra videre til prostitution i andre EU-lande. [25]

Det økonomiske udbytte fra kriminelle aktiviteter i EU-landene løber op i hundreder af milliarder euro om året. Pengene bliver hvidvasket gennem etablerede banker, hvorefter de lovligt kan investeres i værdipapirer og fast ejendom. Danske Bank medvirkede for nogle år siden til at hvidvaske over 200 milliarder \$. Europol vurderer, at mindre end 2 pct. af hvidvaskningen gennem europæiske banker bliver afsløret, og ifølge det europæiske politisamarbejde har professionelle finansfolk reelt etableret et parallelt, underjordisk finansielt system i EU, der betjener det kriminelle miljø, og som er afskærmet fra enhver offentlig tilsynsmekanisme. [26]

Listen af historier fra den europæiske presse, der beskriver den dybtgående kriminalisering af det civile samfund i EU-landene siden år 2000, er lige så lang, som man orker at læse.

De unge papirløse indvandrere, der på den ene eller den anden måde er kommet ind i EU, er milevidt fra at råde over ressourcer og kompetencer til at udvikle store, svært bevæbnede kriminelle netværk med en omsætning på flere hundrede milliarder euro og med adgang til en avanceret finansiell infrastruktur. Men de unge papirløse indvandrere udgør en stor og ubeskyttet arbejdsstyrke, der i vidt omfang bliver udnyttet til at udføre meget af det beskidte arbejde i bunden af pyramiderne, som for eksempel at deltage i detailsalget af hash og kokain eller at lægge krop til bordellerne.

HVIS EU-LANDENE VÆLGER at køre videre med Model 1, og fortsætter med at fastholde en stigende andel af de migranter, der kommer ind, i et legalt limbo som papirløse indvandrere, så er det vanskeligt at se, hvordan EU-landene kan undgå at fortsætte ned af den sliske, som de åbenlyst befinder sig på.

Derfor er Model 2, hvor EU-landene vælger at give mulighed for en betydelig lovlig indvandring, meget mere attraktiv, alene fordi denne model i det mindste opstiller et perspektiv om at bremse turen ned af slisken.

Men hvordan kunne en Model 2 se ud i praksis?

Det er så her, at det bliver svært.

For selvom man forestillede sig, at det kunne lykkes at overbevise tilstrækkelig mange vælgere i EU-landene om, at øget indvandring til EU fra Afrika og andre lande er i alles bedste interesse, hvordan kunne indvandringen så gribes an?

Hvordan skulle man vælge, hvem der skulle have lov til at komme ind i EU? Hvordan skulle integrationen foregå? Hvor skulle de ordinære arbejdspladser komme fra? Hvor skulle indvandrerne bo? Må de have børn med? Hvad gør man, når nogle dropper ud og hellere vil sælge hash i gaderne?

Allerede inden man er begyndt at kradse i overfladen, bliver det hele meget kompliceret.

Desuden er der intet, der taler for, at den papirløse indvandring til EU ville stoppe eller blive mindre under Model 2. Måske ligefrem tværtimod, fordi tusinder af unge hjemme i Nigeria eller Mali ville kunne se på Facebook, at det går super fint for nogle af deres venner, der har vundet i lotteriet, og er kommet lovligt ind i EU. Så hvorfor ikke selv gøre forsøget?

Hvis man kunne få problemet med masseindvandring fra syd til at gå væk, ville det være den bedste og i hvert fald den nemmeste løsning. [27]

Men uanset hvor meget man er "imod" indvandring, og lige meget, hvor stram en kurs man anlægger, så går problemet ikke væk. Millioner vil komme ind i EU alligevel.

Der er derfor behov for en politikudvikling, der forholder sig konkret og operativt til den indvandring, som Europa står midt i og som er voksende.

Til det vil nogen måske sige, at det er præcis, hvad EU-landene gør, med store investeringer i det sydlige Afrika for at fremme den lokale erhvervsudvikling, og dermed bremse udvandringen mod EU.

Men disse EU-initiativer skal ses i sammenhæng med, at de vestlige landes private investeringer i udviklingen af det afrikanske arbejdsmarked er blevet skåret drastisk ned inden for de seneste få år.

Europæiske virksomheders investeringer i det sydlige afrika faldt i 2016 med 40 pct. i forhold til de foregående år, og de statslige EU-programmer opvejer ikke faldet i de private investeringer fra Europa. [28]

De beløb, der bliver sendt hjem til Afrika af indvandrere, der med eller uden papirer opholder sig i EU, er derfor nu større end udbetalingerne fra EU-programmerne og de private investeringer tilsammen.

Der er al mulig grund til at fortsætte de EU-programmer, der sigter mod at hjælpe ekstremt fattige og udsatte mennesker i det sydlige Afrika.

Men det er en humanitær indsats.

Hvis denne indsats på hjemmefronten i EU bliver præsenteret som et middel til at stoppe udvandringen fra Afrika, er det et udtryk for ønsketænkning.

Erfaringerne fra det andet store vestlige mål for indvandring, nemlig USA, viser, at det i praksis har været umuligt at standse strømmen af indvandring fra syd.

I USA er der nu over 10 millioner papirløse indvandrere, eller mere end dobbelt så mange, som der hidtil er kommet til EU.

USA's befolkningstal er omkring to tredjedele af EU's, så hvis EU-landene inden for få år skulle nå op på et niveau for papirløs indvandring svarende til situationen i USA, så skulle omkring 10 millioner flere mennesker komme til EU som papirløse indvandrere. [29]

SIDEN GLOBALISERINGEN TOG FART omkring år 2000 er der sket en markant stigning i indvandringen til EU, og det samlede antal indvandrere i EU udgjorde i 2018 over 40 millioner mennesker.

I de næste 20 år vil indvandringen kunne blive forøget med mindst yderligere 40 millioner mennesker – eller det dobbelte – hvoraf mange millioner kan forventes at ville være papirløse.

De fleste indvandrere vil søge mod de store byer i de vestlige EU-lande, og det er derfor i disse bysamfund, at myndigheder og virksomheder kommer til at skulle forholde sig konkret til denne voksende befolkningsgruppes integration på arbejdsmarkedet.

NOTER

[1] Landmines still pose a threat to two million ukrainians, UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) in Ukraine, 5 April 2021

[2] Ukrainian immigrants are powering Poland's economy, The Economist, 05-08-2017

[3] Jerzy Pieńkowski: The Impact of Labour Migration on the Ukrainian Economy, European Commission Directorate-General for Economic and Financial Affairs, Publications Office of the European Union, 2020

Mariya Chukhnova, Ukrainian labor migrants turn west, Eurasianet, 22-06-2020

[4] 5 facts about unauthorized immigration in Europe, Pew Research Center, 14-11-2019

Undocumented Migrants And The Europe 2020 Strategy: Making Social Inclusion A Reality For All Migrants In Europe, Picum Position Paper, November 2015

'They are already citizens': What will it take to bring Europe's undocumented out of the shadows?, Horizon Magazine, European Commission's Directorate-General for Research and Innovation, 09-09-2019

[5] Global Trends to 2030: The Future of Migration and Integration, ESPAS Ideas Paper Series, 18-10-2028, s.2

[6] Ibid

[7] Brexit: People voted to leave EU because they feared immigration, major survey finds, The Independent, 28-06-2017

Immigration backlash at the heart of British push to leave the E.U., Washington Post, 22-05-2016

The real reason the U.K. voted for Brexit? Jobs lost to Chinese competition. Washington Post, 07-06-2016

[8] Undocumented Migrants And The Europe 2020 Strategy: Making Social Inclusion A Reality For All Migrants In Europe, Picum Position Paper, November 2015, s.6

[9] International Migration 2019 – Highlights, Department of Economic and Social Affairs, Population Division, United Nations, New York, 2019

[10] Migration policy framework for Africa and plan of action (2018 – 2030), African Union Commission / AU Department for Social Affairs, Addis Ababa, May 2018, s.48

The Libyan Slave Trade Has Shocked the World. Here's What You Should Know, TIME, 01-12-2017

[11] Alice Szczepanikova and Tine Van Criekinge: The Future Of Migration In The European Union – Future scenarios and tools to stimulate forward-looking discussions, European Commission's Joint Research Centre, Science for Policy Report, Publications Office of the European Union, 2018, s.3

[12] Migration policy framework for Africa and plan of action (2018 – 2030), African Union Commission / AU Department for Social Affairs, Addis Ababa, May 2018, s.40

[13] Progress report on the Implementation of the European Agenda on Migration, Communication From The Commission To The European Parliament, The European Council And The Council, Bruxelles, 16.10.2019 COM(2019) 481 final

[14] Ibid

[15] Gideo Rachman: Mass migration into Europe is unstoppable, Financial Times, 11-01-2016

Dudly Baines: European emigration, 1815-1930: looking at the emigration decision again. The Economic History Review, 47: 525-544

[16] Migration policy framework for Africa and plan of action (2018 – 2030), African Union Commission / AU Department for Social Affairs, Addis Ababa, May 2018

[17] Worsening Worldwide Land Degradation Now 'Critical', Undermining Well-Being of 3.2 Billion People, IPBES secretariat, 23-03-2018

[18] Alice Szczepanikova and Tine Van Criekinge: The Future Of Migration In The European Union – Future scenarios and tools to stimulate forward-looking discussions, European Commission's Joint Research Centre, Science for Policy Report, Publications Office of the European Union, 2018, s.4

- [19] Dambisa Moyo: The African Threat, Project Syndicate, 23-11-2018
- [20] International Migration Report 2017, Department of Economic and Social Affairs, United Nations, New York, 2017, s.9
- [21] Oversigt over udviklingsscenarier, se, Loren B Landau & Caroline Wanjiku Kihato: The Future of Mobility and Migration Within and From Sub Saharan Africa, ESPAS Foresight Reflection Paper Series, June 2018.
- [22] Colombia's cartels target Europe with cocaine, corruption and torture, The Guardian, 11-04-2021
- [23] Spanish police seize narco-submarine in Málaga raid, The Guardian, 12-03-2021
- Cocaine seized from 'narco-submarine' in Spain was likely headed for UK, The Guardian, 27-11-2019
- [24] Le cannabis, premier pourvoyeur d'emplois en France?, Le Journal de L'économie, 12-03-2019
- [25] Thousands of Nigerian girls at risk of trafficking as sex workers, IOM says, Reuters, 21-07-2017
- Nearly 17 child migrants a day vanished in Europe since 2018, The Guardian, 21-04-2021
- LOST IN EUROPE – A cross-border journalism project investigating the disappearance of child migrants in Europe -2021
- [26] The war against money-laundering is being lost, The Economist, 12-04-2021
- Organised crime in Europe is thriving, says Europol, The Economist, 12-04-2021
- [27] Dambisa Moyo: The African Threat, Project Syndicate, 23-11-2018
- [28] The Africa Investment Report 2016, A service from the Financial Times, s.7
- [29] How European and U.S. unauthorized immigrant populations compare, Pew Research Center, 13-11-2019